

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. Пловдив, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Надежда Л. Махмудиева
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Надежда Л. Махмудиева Въззивно търговско дело № 20235001000520 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, по въззивна жалба и насрещна въззивна жалба срещу Решение № 184/16.05.2023 г. по т.д. 534/2022 г. на Окръжен съд – Пловдив, с което по предявен от В. П. Н. пряк иск срещу застрахователя по чл.432 от КЗ, е осъден ответникът "З. "О. " АД, да заплати на ищцата В. П. Н., сумата от 10 000 лева (десет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпило ПТП на 14.12.2021 г. в автобус марка „Т“, модел „М.“ с рег. № ***, в гр. П., в района на автобусна спирка, обозначена пътен знак „Д-24“, намираща се на ул. „С.“, в района на № 75, ВЕДНО със законната лихва върху присъдената сума, считано от 02.03.2022 г. (датата, на която е изтекъл 15- дневния срок за произнасяне по претенцията) до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил иска за главницата до пълния предявен размер от 26000 лева (двадесет и шест хиляди лева), като неоснователен, и е отхвърлил искането за присъждане на законна лихва за периода от 08.02.2022 г. до 01.03.2022 г., и е осъдил страните да заплатят разноски по съразмерност. Недоволни от така постановеното решение са останали и двете страни.

С Въззивна жалба вх.№ 17941/05.06.2023 г. ответникът ЗАД „О.“ АД, представляван от адвокат Н. Ш., обжалва решението ЧАСТИЧНО в осъдителната му част, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати на В. П. Н. сумата над 2500 лв. /две хиляди и петстотин лева/, както и в частта, в която е осъден да заплати законната лихва върху главницата над 2500 лв. Релевиран са оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение в тази част. Сочи нарушение на чл.52 от ЗЗД чрез определяне на

завишен размер на справедливото обезщетение, като се поддържа, че справедливия размер за действително претърпените от ищцата неимуществени вреди не следва да надхвърля размера от 5000 лв., както и нарушение на чл.51, ал.2 от ЗЗД, чрез отхвърлянето на релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата, като се поддържа наличие на принос не по-малко от 50%, чрез допуснати от нея нарушения на чл.137, т.1 от ЗДвП и чл.182, т.1 от ППЗДвП, с които се въвежда забрана за пътниците в обществения транспорт да стоят на стъпалата или на други опасни места в превозното средство, както и чрез неполагане на дължимата грижа за своята безопасност, като не е предприела действия, които е могла да предприеме, за своето обезопасяване, докато е пътувала на „правостоящ“. Предлага собствен анализ на събраните гласни и експертни доказателства. Настоява решението да бъде отменено в частта за разликата над сумата от 2500 лева до присъдения размер от 10 000 лева, както и за законната лихва върху главницата над 2500 лв. Заявява претенция за присъждане на направените деловодни разноски.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител с пълномощно за въззивната инстанция и до приключване на производството на л.14 от въззивното дело, в срок е приведена в съответствие с изискванията на чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба на ответника е връчен на ищеца, и в срока за отговор на исковата молба е депозирана Насрещна въззивна жалба с вх.№ 23798/26.07.2023 г., подадена от В. П. Н. чрез адвокат В. В. О., с която се обжалва първоинстанционното решение в частта, с която предявеният иск от Н. против ЗАД „О.“ АД с правно основание чл. 432, ал. 1 от КТ е отхвърлен за сумата над 10 000 лева до претендираните 26 000 лева, ведно с лихвата за забава от 08.02.2022 г. до окончателното изплащане, като неправилно и незаконосъобразно. Сочи допуснато нарушение от съда на чл.52 от ЗЗД, чрез определяне на занижен размер на справедливото обезщетение, който не отчита в достатъчна степен, че всяко от причинените четири увреждания самостоятелно причинява „разстройство на здравето неопасно за живота“, не е отчел интензитета, продължителността и характера на претърпените болки и страдания, икономическия растеж и инфлационните процеси в страната, отразени в съответните лимити на застрахователните обезщетения, не е съобразена и обичайната съдебна практика. Излага подробни съображения с анализ на събраните доказателства. Настоява в тази част решението да бъде отменено и да бъде уважен предявения иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ в пълния претендиран размер. В насрещната въззивна жалба е инкорпориран и отговор на въззивната жалба на ответника, като се поддържа, че правилно ПОС не е приел наличие на неин принос. Не е налице основание за прилагане на чл.51, ал.2 от ЗЗД – липсва нормативно задължение за пътниците в обществения транспорт да пътуват седнали, а и това е неизпълнимо при качване от спирка на градския транспорт. По делото е установено, че непосредствено след качването си в

автобуса ищцата се е държала за монтираната в автобуса тръба за тази цел, и се е насочила към налична свободна седалка, за да седне. От приетата САТЕ се установява, че причина за инцидента са действията на водача, който в този момент е предприел рязко спиране, при което под въздействие на инерционните сили тялото на пострадалата е продължило движението си напред, завъртяло се е и пътничката е паднала в салона на автобуса. Настоява за отмяна на решението в отхвърлителната му част изцяло, и уважаване на главния иск до пълния му предявен размер от 26 000 лв., както и акцесорният иск за присъждане на лихви върху главницата, за периода от 08.02.2022 г. до окончателното плащане. Заявява претенция за присъждане на направените от нея разноски за производството в пълен размер за двете съдебни инстанции.

Насрещната въззивна жалба е депозирана в срока по чл.263, ал.2 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител с пълномощно за всички инстанции на л.29 от делото на ПОС, отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, с Определение №1012/14.10.2022 г. ищцата е била освободена на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавни такси и разноски за производството, поради което насрещната въззивна жалба е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от насрещната въззивна жалба е връчен на ищеца, и в срока по чл.263, ал.3 от ГПК е постъпил Отговор на насрещната въззивна жалба вх.№ 25254/11.08.2025 г., подаден от „ЗАД О.“АД, чрез адв. Ш.. Застъпва се становище за неоснователност на насрещната въззивна жалба. Поддържа се, че размера на присъденото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди е несправедливо завишен, а не занижен. Съдът е посочил, че съобразява възрастта на ищцата, както и че всички получени от ищцата телесни увреждания са леки телесни повреди, и претърпените от нея стрес и неудобства, и необходимостта от чужда помощ през възстановителния период. Поддържа се, че при съобразяване на тези обстоятелства, справедливият размер на обезщетението не следва да надхвърля 5000 лв. Поддържат се изложените във въззивната жалба на ответника доводи относно релевираното възражение за съпричиняване от страна на ищцата на вредоносния резултат. Настоява насрещната въззивна жалба да бъде оставена без уважение. Заявява претенция за присъждане на разноски.

С въззивните жалби и отговорите не са представени нови доказателства и не са направени доказателствени искания, поради което във въззивното производство нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от компетентен съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписан, поради което е валиден. Същият е постановен от родово и местно компетентния съд, по предявен допустим пряк иск, от процесуално легитимиран ищец - увредено лице, срещу процесуално легитимиран ответник – застраховател, след предявена извънсъдебна претенция пред застрахователя по реда на чл.380 от КЗ, която не е била удовлетворена, поради което е допустим. По правилността на решението съдът извършва въззивна проверка в рамките на оплакванията във въззивната и насрещната въззивна жалба.

С необжалваната част от първоинстанционното решение, с която предявеният иск е уважен до размера от 2500 лв., между страните е формирана сила на пресъдено нещо по фактите, установяващи основанието на предявения иск, а именно: че на 14.12.2021 г. е настъпило процесното застрахователно събитие – ПТП по време на движение на автобус от обществения транспорт, че същото е настъпило по вина на водача на автобуса, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответника с валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие към датата на инцидента, при което е пострадала ищцата като пътник в автобуса. Между страните не се спори по механизма на настъпване на увреждането. Спори се относно наличието на принос на пострадалата за настъпването на увреждането, размера на справедливото обезщетение, дължимо от застрахователя, както и началната дата, от която застрахователят дължи лихва за забавено плащане на обезщетението.

Във връзка със спорните пред въззивната инстанция въпроси, съдът намира следното:

Пред въззивната инстанция не се спори между страните, че на 14.12.2021 г. около 7:15 часа в гр. П., застрахованият при ответника автобус, осъществяващ обществен превоз на пътници, марка „Т.“, модел „М.“ с рег. № ***, управляван от водача С.М.М., спрял на автобусна спирка, обозначена пътен знак „Д-24“, намираща се на ул. „С.“, в района на № 75, и в автобуса се качила пътничката В. П. Н.. Не се спори, че скоро след потеглянето на автобуса от спирката, водачът предприел рязко спиране, при което ищцата паднала в салона на автобуса и получила травматични увреждания. Не се спори, че за допуснатото от водача нарушение на правилата за движение при така настъпилото ПТП на водача е съставен АУАН и с влязло в сила наказателно постановление му е наложено административно наказание.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза вх.№7820/09.03.2023 г. /на л.105/ се установява, че на 14.12.2021 г. около 7:15 ч., при падане в салона на автобуса, пострадалата В. П. Н., е получила травматични увреждания, изразяващи се в: открита рана по окосмената част на главата, контузия на долната част на гърба и таза, изкълчване на 1-ви долен ляв (31) зъб 1-ва степен, постконтузионни промени в белия дроб, които отговарят по време, място и механизъм да са получени при описания механизъм на ПТП. За оказване на медицинска помощ пострадалата е била транспортирана с екип на ЦСМП в У. „С.“, където разкъсно-контузната рана на главата е била хирургически обработена с шев под локална анестезия. Назначено е лечение с обезболяващи медикаменти. Изкълченият зъб е бил репониран в алвеолата, шиниран и изведен от оклузия. По отношение на постконтузионните промени на белия дроб в ляв костодиафрагмален синус е назначено медикаментозно лечение с антибиотици за 10 дни. Възстановителният период за получените травматични увреждания е в рамките на 15-25 дни, като през първите 10-15 дни ищцата е търпяла болки с по-интензивен характер. Конците на раната на главата са свалени след 7-10 дни. Към момента на извършения личен преглед на ищцата за нуждите на експертизата на 16.02.2023 г. ищцата е напълно възстановена, без остатъчни негативни последици от получените травматични увреждания на 14.12.2021 г. Не се установява през време на възстановителния период да са

настъпили усложнения. Не се очаква в бъдеще да настъпят негативни последици от тези увреждания. В окосмената част на главата ищцата има трудно забележим белег от разкъсно-контузната рана в лява тилно-теменна област с вертикално разположение.

Съдът намира заключението на СМЕ за компетентно изготвено, подробно и обосновано, изготвено след извършен личен преглед на ищцата за нуждите на експертизата, и кореспондиращо на представените по делото писмени медицински документи: Фиш за спешна медицинска помощ от 14.12.2021 г. и разпечатка от електронната система на ЦСМП /на л.102-103/, Лист за преглед на пациент в КДБ/СО №106864/14.12.2021 г. с Допълнителен лист към него /на л.10-11/, Искане за клинични лабораторни изследвания и резултати от тях /на л.12-13/, Резултати от образно-диагностични изследвания от 14.12.2021 г. /на л.14-17/, Амбулаторен лист №370 от 15.12.2021 г. за проведено стоматологично лечение /на л.18/, Съдебномедицинско удостоверение №20/2022 г. и Допълнение към него от 07.02.2022 г. /на л.19 и л.21/, Амбулаторен лист №473/02.02.2022 г. /на л.20/, поради което го кредитира изцяло.

За установяване на търпените от ищцата болки и страдания са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля М.Г.П. /без родство/. От същите се установява, че в деня на инцидента била повикана от ищцата по телефона, за да ѝ съдейства – имала шевове, които ѝ били направени в хирургията, изпитвала болки в гърба и гръдния кош. Имала нужда от помощ, докато се възстанови, тъй като ѝ се виело свят. Свидетелката ѝ помагала в продължение на около месец, месец и половина – за да се измие, за някои домакински дейности, за пазаруване.

Съдът кредитира показанията на свидетелката, като ги намира за кореспондиращи на събраните по делото писмени доказателства и СМЕ.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че на 14.12.2021 г. ищцата В. П. Н., тогава на 68 г., е получила травматични увреждания, изразяващи се в: *открита рана по окосмената част на главата, контузия на долната част на гърба и таза, изкълчване на 1-ви долен ляв (31) зъб 1-ва степен, постконтузионни промени в белия дроб*. За лечение на уврежданията е получила е медицинска помощ в амбулаторни условия, като разкъсно-контузната рана на главата е била хирургически обработена под локална анестезия, изкълченият зъб е бил репониран в алвеолата, шиниран и изведен от оклузия. Лечението е проведено в домашни условия, с предписани медикаменти – антибиотици и обезболяващи. Възстановителният период е бил с продължителност в рамките на 15-25 дни, като през първите две седмици ищцата е търпяла болки с по-интензивен характер, изпитвала е световъртеж, които симптоми постепенно са отзвучали до края на периода. До възстановяването на изкълчения зъб е било затруднено храненето и говора на ищцата. Настъпило е пълно възстановяване, без остатъчни негативни последици. Възстановителният период е протекъл без усложнения, и е бил с обичайна продължителност. Не се очакват бъдещи негативни последици от тези увреждания. В окосмената част на главата ищцата има трудно забележим остатъчен белег от разкъсно-контузната рана, който не се твърди да ѝ причинява емоционален дискомфорт. При

настъпване на увреждането ищцата е преживяла силен стрес и интензивна болка. През възстановителния период ищцата е имала частична нужда от чужда помощ за поддържане на личната хигиена, и за някои домакински дейности. Съдът взема предвид, че към момента на увреждането ищцата е била в напреднала възраст – на 68 години, която е обусловила по-тежко стресово и емоционално преживяване в момента на увреждането и силно безпокойство непосредствено след това – до изясняване на състоянието ѝ и през първите дни от възстановителния период.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът намира, че определеното от първостепенния съд обезщетение в размер на 10 000 лв., е справедливо по смисъла на чл.52 от ЗЗД, съобразно формулираните критерии с ППВС №4/1968 г., като съответства на леките по своя характер увреждания, проведеното лечение в амбулаторни и домашни условия, краткия възстановителен период, настъпилото пълно възстановяване, липсата на настъпили други неблагоприятни последици за ищцата, частичната нужда от чужда помощ за кратко време. Същевременно така определения размер отчита настъпването на няколко на брой увреждания в различни части на тялото, затрудненото хранене и общуване, интензивните емоционални негативни преживявания, претърпени от ищцата, предвид възрастта ѝ – стрес, силна уплаха, безпокойство за бъдещето. Така определеният размер на обезщетението е съобразен с икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, както и със съдебната практика по сходни случаи.

Относно релевираното от ответника възражение за намаляване на обезщетението на основание чл.51, ал.2 от ЗЗД, поради принос на пострадалата за настъпване на увреждането, са събрани гласни доказателства чрез разпит на водача на автобуса – свидетеля С.М.. Същият съобщава, че инцидента е настъпил в ранните часове на 14.12.2021 г., около 7:10 ч. – 7:15 ч., при първия курс на управлявания от него автобус, на петата спирка по линията на автобуса. По това време било тъмно, валил дъжд, премесен със сняг. На спирката от средната врата на автобуса се качили 3-4 пътника. Свидетелят твърди, че преди да потегли от спирката, изчакал пътниците да сгънат чадърите си, затворил вратите, погледнал в огледалото и се уверил, че „всичко е в пълен покой“ и всеки от пътниците си е намерил мястото, след което потеглил. Непосредствено след тръгването на автобуса, излизайки от спирката, при опита му да се включи вляво в движението по пътното платно, край автобуса минал лек автомобил, и свидетелят намалил скоростта да пропусне колата. Скоростта на автобуса била съвсем малка, тъй като автобусът не бил изминал и 5 метра от тръгването си, когато задействал спирачката на автобуса. Според свидетеля, когато автобусът е потеглял от спирката, ищцата е решила да се изкачи по двете високи стъпала, които са в коридорчето между седалките на автобуса. Свидетелят обяснява, че коридорчето между седалките, което е след двете високи стъпала, е под лек наклон в посока изкачване към задната част на автобуса, и било достатъчно леко да се намали скоростта, а не да се спира рязко, за да загуби човек равновесие, ако не се държи. Твърди, че не е задействал внезапно спирачката и не е намалявал рязко скоростта. Въпреки това, при намаляването на скоростта, жената политнала назад и паднала. Свидетелят веднага спрял автобуса, помогнали на жената /той, заедно с

други пътници/, да седне на седалката. Видял, че жената в едната ръка държи полузатворен чадър, от който капе вода, а в другата ръка държи чанти. Попитал я защо не се е държала, а тя отговорила „държах се“, но според свидетеля това не е било вярно, тъй като и двете ръце на жената били заети. Повикали линейка и полиция, като автобусът останал на мястото на произшествието 5 часа, докато линейката вземе пострадалата, и полицаите свършат работата си и му разрешат да тръгне.

Съдът преценява показанията на свидетеля при условията на чл.172 от ГПК, като отчита, че същият е бил водач на автобуса в момента на настъпване на процесното ПТП, и има личен интерес да се оневини за настъпване на увреждането на ищцата. При преценката на показанията му съдът ги кредитира в частта им, в която описва мястото и времето на настъпване на застрахователното събитие, че същото е настъпило непосредствено след потеглянето на автобуса от автобусна спирка, при намаляване на скоростта на автобуса, тъй като в тази част показанията му кореспондират на представения по делото Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №691/14.12.2021 г. /на л.7/. Също така съдът кредитира показанията на свидетеля относно характерните особености на салона на автобуса, които са от значение за механизма на настъпване на увреждането на пътничката /две високи стъпала към задната част на автобуса, и наличен наклон на изкачване на коридорчето след тях между седалките на автобуса/. Съдът не кредитира показанията на свидетеля в частта им, в която се отрича да е задействал внезапно спирачката на автобуса, които твърдения не кореспондират със съставения за произшествието Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №691/14.12.2021 г., на съставения АУАН серия ГА №417803 от 14.12.2021 г., подписан от нарушителя и един свидетел /на л.95/, и влязлото в сила Наказателно постановление №21-1030-012206/22.12.2021 г. /на л.94/, с което е ангажирана административната отговорност на водача.

При преценката за наличието на принос на пострадалата съдът взема предвид и установените обстоятелства и доказателствени факти от приетата по делото Съдебна автотехническа експертиза вх.№8454/14.03.2023 г. /на л.113/. От експертизата се установява, че липсва дефиниция за понятията „рязко спиране“ и „рязко тръгване“, но в практиката се установява, че ускорението или отрицателното ускорение /т.нар. спиращо закъснение/ са в границите на комфортното, когато са със стойност $1,5-2.0 \text{ м/сек}^2$. Ускорение в интервала $2-4 \text{ м/сек}^2$ е в границата на нормалното в градска среда, а над 4 м/сек^2 е такова при екстрено или интензивно спиране. Скоростта на автобуса няма отношение към настъпилото произшествие и падането на пострадалата в салона на автобуса, тъй като за пътник в автобуса състоянието на покой и състоянието на равномерно праволинейно движение е неразлично. Когато водачът натисне педала на газта или на спирачката, върху тялото на пътника започват да действат инерционни сили. Пътникът може да предприеме мерки за безопасност, като следи движението на автобуса, за да е подготвен да реагира на потеглянето или спирането му и да противодейства на инерционните сили, като се придвижва по-малко в салона на автобуса, или като заеме по-устойчиво положение в салона, като седне или се държи за предвидените за това места. От заключението се

установява също, че автобусната спирка се намира на ул.“С.“, в района на №75, с посока на движение към ул.“Д.Р.“. В посочения участък пътното платно се състои от четири пътни ленти – по две ленти за всяка посока, като лентите за движение в различни посоки са разделени с маркировка – двойна непрекъсната линия. От изготвения от експертизата снимков материал на мястото на произшествието /на л.120 и л.121/ се визуализира, че автобусната спирка се намира в предвидено за целта уширение на пътното платно, в което е обособен участък с трета лента, предназначена за отклонение и спиране на автобусите на обществения транспорт, така че при спиране на спирката те да са извън обхвата на двете пътни ленти, предназначени за движение на превозните средства по пътното платно.

В конкретния случай в исковата молба се посочва, че *на спирката ищцата се е качила в автобуса, като се е хванала за намиращата се отляво на нея тръба, предназначена за по-устойчиво пътуване на правостоящите пътници в автобуса. Автобусът потеглил от спирката, и тъй като имало свободни седалки, ищцата тръгнала с десния си крак напред към стъпалото до най-близката свободна седалка и преди да стъпи с левия си крак на стъпалото, водачът на автобуса предприел рязко спиране. Вследствие на инерционните сили загубила устойчивост и паднала назад в салона на автобуса.* Така описаната от ищцата в исковата молба обстановка кореспондира на установеното от разпита на св. С.М., че на спирката от средната врата на автобуса се качили 3-4 пътника, както и че автобусът бил изминал около 5 метра след тръгването си, когато се наложило водачът да задейства спирачката, за да пропусне преминаващ вляво от него автомобил.

При така събраните доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че автобусната спирка на ул.“С.“ в района на №75, на която е настъпило процесното ПТП, се намира в уширение на пътното платно, предназначено за спиране на автобусите на обществения транспорт, разположено извън двете пътни ленти, предназначени за движение на превозните средства. Това е налагало непосредствено след потегляне на автобуса от спирката, автобусът да се включи в движението, чрез преминаване от „бус-лентата“, обособена в уширението, в първата от двете пътна ленти, предназначени за движение на превозните средства.

От правна страна посоченото действие съставлява маневра по смисъла на чл.25, ал.1 от ЗДвП, при извършване на която водачът е бил длъжен, преди да предприеме маневрата, да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Съгласно чл.25, ал.2 от ЗДвП, водачът е бил длъжен да пропусне превозните средства, които се движат по пътната лента за движение, в която е следвало да се включи след потеглянето на автобуса. Съгласно чл.68, ал.2 от ЗДвП водачът на пътното превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници е длъжен да осигурява възможност за безопасното качване и слизане на пътниците. Съгласно чл.132, т.2 от ЗДвП, водачът е бил длъжен преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното превозване на пътниците. В конкретния случай, на водача е било известно, че веднага след потеглянето от спирката е необходимо да извърши маневра, изразяваща се в

преминаване от бус-лентата в лентата за движение отляво на автобуса. С оглед предстоящата маневра, преди да я предприеме, водачът е бил задължен предварително да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В конкретния случай, в ляво от автобуса дясната пътна лента за движение се е приближавал автомобил, с чието местоположение, посока и скорост на движение водачът на автобуса е следвало предварително да се съобрази, преди да потегли от спирката, и да предприеме маневрата, след като пропусне този автомобил. Вместо това, водачът на автобуса е потеглил от спирката, без да се убеди, че има достатъчно време безопасно да предприеме маневрата за включване в лентата за движение, което е наложило непосредствено след потеглянето от спирката /изминавайки 5 метра/ да предприеме внезапно спиране, за да пропусне движещия се отляво на автобуса автомобил. На водача са били известни особеностите на салона на автобуса – наличните там стъпала в коридора между седалките, и наклона на коридора, които създават предпоставка за падане на пътниците. Въпреки това, той не е взел мерки да осигури условия за безопасно превозване на пътниците, след като е потеглил от спирката. В тази връзка съдът не кредитира показанията на св. С.М. в частта им, в която същият твърди, че преди да потегли, е погледнал в огледалото за видимост в салона на автобуса, и се е уверил, че пътниците са си намерили места и „всичко е в пълен покой“. От друга страна, пътничката в автобуса се е качила в салона на автобуса, и се е насочила да заеме свободна седалка. Поведението ѝ е законосъобразно, доколкото липсва забрана за пътниците в обществения транспорт да се придвижват в салона на автобуса по време на движение. Също така то е логично, предвид препоръчителното заемане на по-устойчиво положение по време на пътуването. Предвид настъпилото внезапно спиране, непосредствено след потеглянето на автобуса, пътничката не е имала достатъчно време, за да достигне до свободната седалка. Ищцата не е била длъжна, и не е можела да предположи, че непосредствено след потеглянето от автобусната спирка водачът на автобуса ще предприеме внезапно спиране, за да се подготви да противодейства на инерционните сили при спирачно закъснение. Предвид потеглянето на автобуса от спирката, пътничката логично е можела да очаква въздействие на инерционни сили при ускоряващо движение, и не е била подготвена да противодейства на спирачно закъснение, при което инерционните сили действат в обратна посока.

При така установения по делото механизъм на ПТП, съдът намира, че ищцата не е допринесла с поведението си за настъпването на увреждането. Поведението ѝ е било законосъобразно и логично, и насочено към заемане на по-устойчиво положение в автобуса - заемане на седящо положение, което тя не е имала технологично време да осъществи за времето от потеглянето до спирането на автобуса. По тези съображения съдът намира релевираното от ответника възражение за принос на пострадалата за настъпване на увреждането, за неоснователно.

Като е достигнал до същите фактически и правни изводи, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди – както в

обжалваната му осъдителна част, така и в отхвърлителната му част.

При този изход от спора, страните следва да понесат направените от тях разноски за въззивното производство във връзка със собствените им въззивни жалби, но имат право да им бъдат присъдени разноски за процесуално представителство за въззивната инстанция на основания чл.78, ал.3 от ГПК – за производството по отхвърлената въззивна жалба на насрещната страна. Материалният интерес пред въззивната инстанция е в размер на 23 500 лв., от които 16 000 лв. по въззивната жалба на ищеца, и 7 500 лв. по въззивната жалба на ответника. Със списък по чл.80 от ГПК процесуалният представител на ищцата е претендирал да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв., в минималния размер, предвиден в Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който при материален интерес от 23 500 лв. се изчислява в размер на 2515 лв., а с начислен ДДС – в размер на 3018 лв. Пропорционално на материалния интерес по отхвърлената въззивна жалба на ответника, на осн. чл.38, ал.2 от ЗАдв., във вр. чл.78, ал.3 от ГПК, в полза на адв. О. следва да се присъди сумата от 963,19 лв. /= 3018 лв. X 7500 лв./ 23 500 лв./, представляваща адвокатско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция, с начислен ДДС. Със списък по чл.80 от ГПК ответникът е претендирал присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3018 лв. с начислен ДДС. Ищцата е релевирала евентуално възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение, в случай че се претендират такива над минималния размер. В случая се констатира, че претендираните разноски от ответника са в минималния размер, определен съобразно Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за който не е релевантно възражението за прекомерност. Пропорционално на материалния интерес по отхвърлената въззивна жалба на ищеца, в полза на ответника, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, следва да се присъди сумата 2054,81 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ Решение № 184 от 16.05.2023 г., постановено по т.д. 534 по описа за 2022 г. на Окръжен съд – Пловдив.

ОСЪЖДА „З. О.“АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул.“С. С.“№7, на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. във вр. чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на адвокат В. В. О., от САК, с ЕГН *****, със служебен адрес: гр. С., ул.“И.“ №13, ап.2, сумата от 963,19 лв. /деветстотин шестдесет и три лева и деветнадесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция, с начислен ДДС, за процесуалното представителство на В. П. Н., с ЕГН *****.

ОСЪЖДА В. П. Н., с ЕГН *****, с адрес: гр. П., ж.к.“Т.“, бл.178, вх.А, ет.4, ап.11, на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на „З. О.“АД, с ЕИК ***, със седалище и

адрес на управление: гр. С., ул.“С. С.“№7, сумата от 2054,81 лв. /две хиляди и петдесет и четири лева и осемдесет и една стотинки/, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____